

Som en Følge heraf skal hele det samme betydelige og langsomme Apparat sættes i Bevægelse, naar man vil indbringe en eller anden mindre vigtig Afgørelse af et formelt Spørgsmaal, f. Eks. af en Inhabilitetsindsigelse, for højere Ret, som naar den Sagens Realitet afgørende Dom paaankes. Der bør indrettes en simplere og mere formløs samt derhos tillige hurtigere Paa-klageform i slige mindre vigtige, formelle Spørgsmaal. Synspunktet for dette Retsmiddel er, at der bør være Adgang til at faa visse mindre vigtige eller med Processens egentlige Realitet ikke sammenhængende Spørgsmaal afgjorte af højere Ret paa en simpel og hurtig Maade, og navnlig saaledes, at der i slige Tilfælde kan dispenseres fra Mundtlighedsprincipets strænge Konsekvenser, idet en Afgørelse paa væsentlig skriftligt Grundlag efter Omstændighederne kan være tilstrækkelig.

Den foreslaaede Fremgangsmaade udmærker sig ved Simpelhed og Hurtighed. Den nærmer sig mere til de administrative Former end til de judicielle, idet Ordningen er den, at Kæremaalet først i særlig skriftlig Fremstilling eller i Form af en Bemærkning til Retsbogen skal forelægges den Ret, over hvilken man vil klage, og derefter med dennes Erklæring over Sagen indsendes til den højere Ret, som da i Reglen afgør Sagen paa det foreliggende skriftlige Grundlag, efter at Parterne have haft Adgang til at ytre sig een Gang fra hver Side ved skriftlig Henvendelse til den højere Ret. I vigtigere eller vanskeligere Tilfælde kan Retten dog ogsaa anordne mundtlig Forhandling, inden den træffer sin Afgørelse. Et Kæremaal kan altid støttes paa ny faktiske Anbringender og Beviser. Kære har ikke opsættende Virkning, hvor saadant ikke særlig er foreskrevet. Dog kan saavel Landsretten som Højesteret anordne saadan Opsættelse.

Om de enkelte Paragrafer skal kun følgende bemærkes:

§ 265.

Som Bestemmelser, der særlig udelukke Kære, kunne nævnes: §§ 6, 1ste Led, 37, 1ste Punktum, 44, 57, 81, 98 (jfr. §§ 91 og 93—96), 110, 136, 1ste Led, 177, 234 og 284, se ogsaa 305, 437, 445, 510 og 520.

I øvrigt kunne alle Kendelser og andre Beslutninger af Retten eller dens Formand saavel som af et Udvalg af Retten gøres til Genstand for Kære.

Med Hensyn til Reglen i 3die Stykke bemærkes, at den Omstændighed, at en

enkelt Beslutning er paakæret, selvfølgelig ikke hindrer, at Sagen i øvrigt paaankes, men den ved Kæremaalet truffne Afgørelse af den enkelte Beslutning vil i saa Fald uforandret være at lægge til Grund under Ankesagen.

§ 270.

Særlige Kærefrister findes i §§ 166, 171, 184, 333, 438 og 453, se ogsaa Udkast til Lov om Domsmagtens Ordning § 24.

Angaaende Tilfælde af Kære med opsættende Virkning, jfr. §§ 166 og 184 (se ogsaa § 37).

Kapitel XXIII.

Ny Foretagelse ved Højesteret.

Det tidligere Forslag gav i sin § 340 en forholdsvis vid Adgang til ny Foretagelse ved Højesteret. Henset til det Usikkerhedsmoment, der derved let vilde komme til at hæfte ved enhver Højesteretsdom, har man imidlertid været paa det rene med, at den Fordel, der derved mulig kunde vindes for den materielle Retfærdighed, vilde blive altfor dyrekøbt. Ingen vilde derefter, selv om han var i fuldkommen god Tro med Hensyn til sin Ret, kunne føle sig sikker paa, at Højesterets Dom var det sidste Ord i Sagen, efter hvilket han trygt kunde indrette sig; paa den anden Side vil den Part, der ved andres Svig eller Fejl er blevet berøvet sin Ret, efter Omstændighederne kunne faa Oprensning gennem Erstatningssøgmaal.

Naar man dog ikke helt har afskaffet Adgang til ny Foretagelse, er det fordi det maa erkendes, at der kan tænkes Tilfælde, hvor det hidtil anerkendte Princip om Højesteretsdommes Uforanderlighed kunde medføre Resultater, der ubetinget maatte karakteriseres som stødende og uretfærdige, saaledes f. Eks. efter Omstændighederne, hvor senere tilfældig fundne Dokumenter vise, at den Part, der uden at have gjort sig skyldig i nogen Fejl eller Forsømmelse under Proceduren, har tabt Sagen, i Virkeligheden har ubetinget Ret.

Som de i § 271 brugte Udtryk vise, er denne Genoptagelse for Højesteret tænkt som noget aldeles ekstraordinært, noget, som Højesteret ikke uden tvingende Grunde bør tillade, og noget, som der derfor maa ske i en lang Aarrække slet ikke eller kun en ganske enkelt Gang kan blive Brug for.